

Tone Seliškar: Moj duh

Moja soba ima štiri stene in eno okno in vse se razmika v
 sproščenost,
 v brezmejnost, v svetovje našega planeta,
 ki drevi mimo sosednjih svetov ko čarodejnost sama
 s svojimi mesti velikani, z nebotičniki stoterih nadstropij,
 z orjaškimi dimniki,
 ki mečejo plamen iz sebe ko zvezdnato perjanico v noč.

Moj jaz gre na vse štiri strani sveta
 in se razmika navzgor in navzdol v neizmernost,
 išče ko plaha ptica pristana zelenih otokov,
 gradi v visočino stebre hrepenečih koprnenj,
 razdira in tepta babilonske stolpe, raziskuje vsemirja in solnca,
 temoto srca in svetlobo neba —
 in ne pozna mej,
 ne Alp, ne Pirenejev. Le veličino in strahoto Evrope in Azije ter
 ostalih celin.

Moj duh sedi na Mount Ewerestu in se ljubimka v žarenju
 indijskih zvezd in
 neizmernost
 ga vodi po viharnih vodah oceanov,
 zanaša ga k Eskimom
 in v japonskih predilnicah trepeče z nežnimi dekleti v pesteh,
 ki podijo plavžarje v Pittsburgu k revoltam osvet —
 išče rudarje, razstreljene v razklanih žrelih zemlje
 in ves svet je moj,
 je planet v meni, neugnan, žareč ko razbeljeno srce,
 ki ljubi življenje in solnce in grize smrt.

France Bevk: Poberinka Rezi

(Nadaljevanje in konec.)

2.

V skrajnem kotu obedne dvorane hotela «Pri treh labudih» je sedela Rezi in v brezdelju drobila kruh med prsti. Za njo je stal velik zelen oleander. V njegovem okviru je bila videti kakor prikazen iz bajke. — Križaj je vstopil skozi vrata in obstal za hip. Pogledal je po prostoru in zamižal, kakor da mu blešči od belih prtov, in jo je zagledal v kotu. Najraje bi se bil obrnil in odšel. Rezi ga je uzrla in se mu s priklonom glave